

29. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – Ex 17,8-13

Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité.

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Árón a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Árón a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrým mečem Amalečany a jejich válečné sbory.

Mezizpěv – Žl 121,1-2.3-4.5-6.7-8

Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.

Zvedám své oči k horám.

Odkud mi přijde pomoc?

Pomoc mi přijde od Hospodina,
který učinil nebe i zemi.

Nedopustí, aby se tvá noha zvrtila,
nebude dřímat tvůj strážce.
Ano, nebude dřímat a spát
Izraelův strážce.

Hospodin tě střeží,
Hospodin je tvým ochráncem po tvé pravici.
Za dne ti slunce neublíží,
ani měsíc v noci.

Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého,
střežit bude tvou duši.
Hospodin bude střežit tvůj odchod i příchod
nyní i navěky.

2. čtení – 2 Tim 3,14-4,2

Boží člověk ať je důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, (abys dosáhl) spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Zpěv před evangeliem – Žid 4,12

Aleluja. Boží slovo je plné života a síly a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími myšlenkami a hnutími. Aleluja.

Evangelium – Lk 18,1-8

Bůh se zastane svých vyvolených, kteří k němu volají.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: 'Zastaň se mě proti mému odpůrci!' Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a mě trápit.'“, A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale najde Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

když se modlíme a Bůh mlčí, často v nás vyvstává otázka:

„*Pane, slyšíš mě vůbec?*“ Teolog Karl Rahner kdysi napsal:

„*Nedivím se, Pane Bože, že mé modlitby padají na zem tak daleko od Tebe.*

Často totiž ani neposlouchám, co v nich říkám. Moje modlitba je pro mě často jen úkolem, který plním a jsem rád, že už je za mnou.“ Kolik z nás se v těchto slovech poznává?

Jsou chvíle, kdy se naše modlitba zdá prázdná, kdy necítíme nic – žádnou radost, žádnou odezvu. Jako by všechna naše slova padala do temnoty a mizela v tichu. A přece právě tehdy, když se zdá, že Bůh mlčí, působí nejvíce.

Když se zdá, že Bůh mlčí

Benedikt XVI. řekl krátce a výstižně: „*Bůh mlčí, ale působí.*“ A jeden z papežů kdysi přiznal, že Boží působení zakusil jen jednou v životě. Jen jednou! A přesto vytrval.

Stejně tak svatá Matka Terezie z Kalkaty prožívala dlouhá léta duchovní vyprahlost, a přesto nepřestala milovat. Modlitba pro ni nebyla pocit, ale věrnost. Také svatá Terezie z Lisieux poznala, co znamená sucho modlitby. A přece řekla: „*I kdybych necítila nic, i kdyby se mi zdálo, že Bůh mlčí, budu Ho milovat tak, jak jen dovedu.*“

Bratři a sestry, právě tehdy, když se nám modlitba zdá těžká, se v nás rodí víra. Protože víra začíná tam, kde končí pocity.

A tak i my – když se modlíme a nic necítíme – tehdy se modlíme jen pro Boha. Tehdy už není modlitba o nás, o našem uspokojení, o našich emocích – ale o věrnosti a lásce.

Věrnost v modlitbě

Zpíváme: „*Navždy je Bůh věrný.*“

Ale jsem i já věrný Jemu?

Jsem věrný každodenní modlitbě, i když se mi nechce?

Jsem věrný nedělní mši svaté, i když mě to „nebaví“?

Věrnost není o tom, že vždy něco cítím.

Věrnost znamená, že zůstávám – i když je těžko.

Svatá Gertruda se ptala Ježíše: „*Proč má modlitba tak často nemá žádný účinek?*“

A Ježíš jí odpověděl:

„Když tvou modlitbu nevyslyším podle tvých přání, vždy ti dám něco lepšího. Jen to často nepoznáš.“

Bratři a sestry, Bůh slyší každou modlitbu. Ale odpovídá způsobem, který vede k našemu dobru – ne k našemu pohodlí.

Jak se modlit

Možná se ptáte: *„Jak se mám modlit, když mě to nebaví, když mě to netěší?“*

Otec Tadeusz Dajczer říká, že existuje mnoho forem modlitby:

- modlitba slovy,
- modlitba ticha,
- modlitba gesta,
- a také prosté uvědomění si Boží přítomnosti.

Stačí si během dne připomenout: *„Ježíš je se mnou.“* A srdce se ztiší.

Svatý Jan Pavel II. trávil hodiny před Nejsvětější svátostí. Když mu jeho sekretář navrhl, aby si po náročném dni odpočinul, odpověděl:

„Stando, já tady odpočívám.“

Modlitba se pro něj stala spočinutím – ne prací, ne povinností, ale místem, kde odpočívá duše.

Modlitba v tichu a gesta

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, když už byla těžce nemocná, trhala okvětní lístky růže a s láskou jimi zasypávala krucifix. Každým lístkem jako by hladila rány Ježíšových rukou a nohou.

To byla její modlitba – modlitba gesta, modlitba srdce.

Modlitba nemusí být dokonalá. Bůh nestojí o naše dokonalé fráze.

Stačí upřímné: *„Pane, jsem tu.“*

Proto se před modlitbou nebojme ztišit. Zapálit svíčku, otevřít Bibli, pokleknout, poprosit Ducha svatého.

A hlavně – **nespěchat**. Protože, jak řekl jeden z duchovních autorů:

„Modlitba nesnáší spěch. Spěch ruší modlitbu.“

Duch svatý – duše modlitby

Bez Ducha svatého se nikdo nemůže modlit.

On je duší každé opravdové modlitby.

Svatý Pavel píše:

„Když se neumíme modlit, sám Duch se za nás přimlouvá prosbami.“ (Řím 8,26)

Kardinál John Henry Newman přirovnal Ducha svatého ke slunci a modlil se:

„Tak jako naše těla nemohou žít, když slunce zhasne, tak naše duše nemohou žít, když jsi daleko.“ Prosme tedy Ducha svatého, aby se modlil v nás – aby naše modlitba nebyla jen mluvení, ale setkání.

Svatá Veronika Giuliani řekla:

„Abychom se dobře modlili, musíme poznat sami sebe a pak poznat Boha.“

Pokora je základ modlitby – když se vzdávám své vůle a hledám Boží vůli.

Bratři a sestry, směle hrajme Bohu na harfu svého života.

Vyprávějme Mu svůj den – v radosti i v suchu.

Modleme se slovy, myšlenkami, gesty, tichem.

Protože v modlitbě nejde o výkon.

V modlitbě jde o **život v Boží přítomnosti**.

„V Něm žijeme, pohybujeme se a jsme,“ říká svatý Pavel. (Sk 17,28)

A blahoslavená Anna Kateřina Emmerichová připomíná:

„Jedna myšlenka o Bohu má větší hodnotu než celý vesmír.“

Každý vzdech, každá tichá chvíle s Bohem má nekonečnou cenu.

A tak si připomeňme slova z hodin kostela ve Wadowicích:

„Čas utíká, věčnost čeká.“

Nechť každý okamžik naší modlitby – i té suché, i té tiché – je krokem směrem k věčnosti, kde už žádné ticho nebude, protože tam budeme s Ním tváří v tvář.

Amen.